

[A. C. Normann.]

kan lette lærlingetilgangen for tiden, er gavnligt og påkrævet.

Det er rigtigt, når det er sagt, at det er meget følelige, ja, endog meget stærke beskrivelser af de private indkomsters fri anvendelse, regeringen foreslår, og det ville måske være et forsonende træk i denne tid, om regeringen straks gjorde det klart, at dens hensigter vedrørende offentlige besparelser er lige så alvorligt ment som for de private besparelsers vedkommende.

Hidtil har kun det civile offentlige forbrug figureret i spareplanerne. Jeg vil gerne sige til den høje regering, at det radikale venstre ønsker, at overvejelserne med hensyn til militære besparelser snart må kunne flyttes fra de hidtidige udvalgsforhandlinger herhjemme i forsvarsudvalget og fra de internationale forhandlinger over i folketinget. Vi tror, at der stadig er mulighed for militære besparelser allerede under de nuværende rammer, og vi håber, at de nye nedrustningsforhandlinger herudover vil give sig udslag, der bliver meget følelige for Danmarks økonomi. Jeg håber, at regeringen ikke vil forsømme nogen lejlighed til på Danmarks vegne at gøre dette ønske klart for de lande, som vi er i NATO-samarbejde med.

Der er fra kredse, som er interesseret heri, kunstigt fremkaldt en voldsom kritik af stabiliseringslånet. Kritik vil der jo altid komme i forbindelse med forslag af denne art, navnlig hvis de er ret indgribende — det er de to oppositionspartier heller ikke ukendt med fra deres egne kriseforlig — men der er dog næppe tvivl om, at som helhed vil ordningen opfylde sin hensigt i meget betydelig udstrækning. Selvfølgelig kan der altid, når man står over for valget mellem den ene eller den anden form, gøre sig forskellige meninger gældende. Det må nu blive folketingets opgave at skønne bl. a. over sådanne ting som skalaens rigtighed, grænserne for dens begyndelse og afslutning og en eventuel skillelinje mellem forsørgere og ikke-forsørgere. Regeringen har da også givet udtryk for sin vilje til hensyntagen til partiernes ønsker vedrørende lånets opbygning og enkeltheder.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen gav i sin tale i formiddags udtryk for den opfattelse, at forslagene rammer ensidigt,

og han slutter sig dér til en kritik, som har været stærkt fremme. Jeg havde så småt håbet på, at dette synspunkt ikke ville blive ført frem på den måde, som det er blevet det i formiddags, af den grund, at man kan ikke tage en enkelthed ud af forslagene. Forslagene rammer ganske vist hårdt — deri har kritikerne ret — men de rammer til alle sider, og det er for uansvarligt at lade, som om kun en enkelt snæver kreds rammes. Både tjenestemænd og lønarbejdere kommer jo til at opgive ca. én portion dyrtidstillæg, som de ellers havde ret til; alligevel kommer der ingen protester fra arbejderne, jeg har i alt fald ikke lagt mærke til, at sådanne protester er fremkommet, og det er der grund til at glæde sig over. Men i denne diskussion mellem oppositionspartierne og os andre om statslån og om dette, at det rammer så ensidigt . . . (*Aksel Møller*: Og dagbladet *Politiken*!). Jeg erindrings ikke dagbladet *Politikens* stilling med hensyn til ensidigheden, men det er muligt, at også *Politiken* har været inde på det.

Men hvad nu, hvis landbrugerne i 1951 — eller var det i 1952 — da den daværende regering gennemførte 200 mill. kr. i landbrugsbindinger, havde sagt: dette her er alt for galt, det er en foranstaltning, der ensidigt rammer os; det må være en forskrækkelig regering, der tilrettelægger en økonomisk politik sådan, at et bestemt udsnit af befolkningen på 200 000 mennesker — hvor der her er tale om 150 000, det er hele forskellen — alene skal rammes? Mon ikke den daværende regering i så tilfælde ville have mindet om, at der også hørte andet til forliget dengang, at der også knyttede sig andre forslag til hele forliget, som gjorde, at forligets byrder blev båret af alle grupper af befolkningen?

En anden påstand under denne debat har været, at stabiliseringslånet i nogen grad kommer til at modvirke det, der var hensigten med forslaget. Det er min opfattelse, at vedrørende investeringen er det ikke tilfældet. Det er i hvert fald givet, at der for en del sparerens vedkommende vil blive ført købekraft bort fra det private forbrug; mange af dem bruger jo deres indtægt i stedet for at spare. Man kan diskutere omfanget af forslagens virkninger, men det gælder jo alle ordninger. Jeg skal ikke nægte, at der kan fremføres mange